

Το μυστικό μου ημερολόγιο

Μαρίας Παπανδρέου

-Φτου, ξελευθερία! Ψιθυρίζω, πετώντας το μολύβι μου, ενώ εκτινάσσομαι σαν ελατήριο από την καρέκλα, τρέχοντας έξω στον κήπο ή μάλλον, δοκιμάζοντας να τρέξω έξω στον κήπο...

- Έλα, αμέσως, να συγυρίσεις τα βιβλία και τα τετράδιά σου! Ακούγεται η φωνή της μαμάς, να μου τρυπά τα τύμπανα.

Καλά, πώς με άκουσε; Εδώ, παρά λίγο να μην ακούσω εγώ η ίδια τη φωνή μου, που σίγουρα η απόσταση από το στόμα μου ως τα αυτιά μου είναι πολύ μικρότερη από την απόσταση που έχει το δωμάτιο μου ως το γραφείο της μαμάς μου. Θα το καταγράψω κι αυτό ως βέσιμο τεκμήριο στο ημερολόγιό μου: ναι, σιγουρεύομαι, πια, πως η μαμά μου είναι σούπερ ντούπερ ηρωίδα, υπό κάλυψη!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΝΙΧΝΕΥΣΗΣ ΗΡΩΩΝ

Ηρωίδα υπό κάλυψη: μαμά

Αποδεικτικά Στοιχεία:

Η μαμά μου κάθετα με τις ΩΡΕΣ μπροστά από τον υπολογιστή και εργάζεται από το σπίτι. Μιλά με κάτι περίεργα ΣΥΝΘΗΜΑΤΙΚΑ και ταυτόχρονα μπορεί να ΑΚΟΥΕΙ τι γίνεται σε ΟΛΟ το σπίτι!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Σημείωση 1: Μάλλον εκεί, μπροστά από την οθόνη του υπολογιστή, θα μεταλλάχθηκε, αποκτώντας υπερφυσικές δυνάμεις, όπως μεταλλάσσεται κάθε κοινός θνητός σε ποιητή, μόλις τον ακουμπήσει η Μούσα του. Και θυμάμαι και τότε μεταλλάχθηκε η μαμά: ήταν τότε που μείναμε μόνες, για πάντα πια, χωρίς τον μπαμπά.

Κι άλλα αποδεικτικά στοιχεία:

Διπλοτσεκάρω ότι η μαμά μου είναι απασχολημένη μπροστά στον Υπολογιστή της με τις... Μούσες* της, πριν ανοίξω μυστικά το ψυγείο, για να απολαύσω στα κλεφτά μια μόλις

κουταλιά παγωτό και ΣΣΣΣΒΒΒΒΒΝΝΝΝ! Να η μαμά μου που στέκεται μπροστά μου, λες και έχει τη δυνατότητα να πετά –Τι «λες και», δηλαδή, που είμαι σίγουρη...!!!!!!!
(*Μούσες: συνθηματική λέξη, μέχρι να ανακαλύψω τι ακριβώς μετάλλαξε τη μαμά σε αληθινή ηρωίδα...)

Σημείωση 2: Σε ποιον να το πω και να με πιστέψει; Οι μεγάλοι είναι ΤΟΣΟ στενόμυαλοι! Μόνο αυτά που βλέπουν οι ίδιοι πιστεύουν... Δεν πειράζει, όμως, γιατί όταν μεγαλώσω και παντρευτώ τον μυστικό άγνωστο άντρα μου (που θα ήθελα να τον λένε Ηρακλή ή Θησέα), και κάνουμε τα δικά μας παιδιά, θα τους λέω τις ιστορίες που έζησα εγώ παιδί και αυτά –επειδή ακόμα θα είναι παιδιά- θα ξέρουν ότι τους λέω αλήθειες, να, σαν και αυτή που θα καταγράψω αμέσως τώρα:

Εδώ και μέρες πολλές, αλλά πολλές-πολλές μέρες, τόσες που έχασα το μέτρημα, κάθε φορά που μένω μόνη, χωρίς να είναι κοντά η μαμά μου, εμφανίζεται μπροστά μου ένα μικροσκοπικό, ολοζώντανο πλάσμα! Είναι πολύ περίεργο, στρογγυλό, σαν ποδοσφαιρική μπάλα, με πολλές κορώνες στο κεφάλι. Στην αρχή, έκανα πως δεν το κοίταζα, μα επειδή αυτό επέμενε να με περιτριγυρίζει φοβεριζοντας, κάποια στιγμή, αποφάσισα να το κοιτάζω κατάματα.

-Τι με κοιτάς; Με ρωτά, τότε, με αγριωπή φωνή. Έμεινα με το στόμα ανοιχτό! Ένα τόσο δα πλάσμα και να βγάζει τέτοια φωνή;

- Γιατί έχεις τόσες πολλές κορώνες; Το ρώτησα, όταν κατάφερα να κλείσω το στόμα μου, καμπουριάζοντας τους ώμους μου, για να κρύψω όσο καλύτερα μπορούσα την καρδιά μου, που χτυπούσε, λες και ήθελε να πεταχτεί έξω από το μπλουζάκι μου.

- Οι κορώνες είναι η δύναμη μου! Μου απάντησε, τρίζοντας τα δόντια. Ένιωσα τις τρίχες μου να υψώνονται μακριά από το δέρμα μου. Αλλά, δεν το έβαλα κάτω.

- Σαν τα μαλλιά του Σαμψών;

- ΕΜΕΝΑ, δεν δέχομαι να με συγκρίνεις με κανένα! Βρυχήθηκε το άγνωστο πλάσμα, με τέτοιο βρυχηθμό, που ήταν λες κι άκουγα το ίδιο το λιοντάρι της Νεμέας...

Σάστισα! Αυτό αν ήθελε, θα μπορούσε να με κάνει μια χαψιά, κι ας ήταν τόσο δα, σκέφτηκα και τα γόνάτα μου άρχισαν να τρέμουν. Έτοιμη ήμουν να σωριαστώ, όταν θυμήθηκα την αγαπημένη ατάκα της μαμάς –της σούπερ ντούπερ ηρωίδας υπό κάλυψη– κάθε φορά που τα έβρισκα σκούρα: «Η δύναμή μας είναι το χαμογελό μας». Πήρα βαθιά ανάσα και δοκίμασα να χαμογελάσω. Αμέσως, όμως, θυμήθηκα ότι παραβίασα τη συμφωνία που κάναμε με τη μαμά και δεν είχα πλύνει τα δόντια μου. Τουλάχιστον, αν τα έπλενα και ήταν αστραφτερά, σαν της κυρίας στη διαφήμιση που εκπέμπουν περισσότερο φως κι από τον ήλιο, μπορεί και να τύφλωνα αυτό το περίεργο πλάσμα και τότε θα είχα μια ελπίδα διαφυγής... Μα τώρα, με άπλυτα δόντια, τι ελπίδα είχα;

-Τι χαμογελάς; Φαίνεται τόσο ξεκάθαρα πως δεν κατάλαβες καθόλου με ποιον έχεις να κάνεις, όπως φαίνονται τα υπολείμματα κορν-φλέικς σοκολάτας στα δόντια σου! Μου είπε και με κοίταζε τόσο απειλητικά, που πάγωσε το αίμα στις φλέβες μου, λες και με κοίταζε η Μέδουσα.

«Η δύναμή μας είναι το χαμόγελό μας», στριφογυρίζει εκεί κοντά στην καρδιά μου, η ατάκα της μαμάς μου. Τότε, η καρδιά μου, κάπως ηρεμεί, παίρνω δύναμη και χαμογελώ πιο σταθερά.

-Επιμένεις να χαμογελάς, ε; Μα να, που ΕΓΩ θα σου το σβήσω το χαμόγελο, μια και καλή! Ξεφώνισε, κοιτώντας με έτοιμο για επίθεση, ίδιος ο Κέρβερος!

-Δε σε φοβάμαι! Έχω μια μυστική υπερ-δύναμη, που ούτε φαντάζεσαι, για να σε αντιμετωπίσω, του απάντησα κατάμουτρα. Μόλις άκουσα να βγαίνει με τέτοιο πείσμα η φωνή μου, ξαφνιάστηκα κι εγώ η ίδια! Μα, αμέσως, σκέφτηκα πως... αυτά είναι ΓΟΝΙΔΙΑ!!! Και αναθάρρησα ακόμα περισσότερο...!

-Αλήθεια; Έχεις εσύ μεγαλύτερη δύναμη από τη δική μου; Ε, λοιπόν, μάθε πως ΕΓΩ σας έκλεισα τα σχολεία και δεν μπορείτε να μάθετε καινούρια πράγματα, πια!

-Σοβαρά; Μάθε πως ΕΜΕΙΣ, ζυμώνουμε τα δικά μας ψωμιά και μαγειρεύουμε πιο νόστιμα από παλιά. Και πολλές φορές, βοηθάμε κι εμείς, τα παιδιά, σε όλα αυτά τα θέματα τα μαγειρικά! Και μάθε πως αυτά, είναι πιο διασκεδαστικά από κάποια μαθήματα σχολικά!

-ΕΓΩ, όμως, σας κρατάω μακριά και από τον παππού και τη γιαγιά, που τόσο σας αγαπούν και έτσι χάσατε τα χατίρια και τα άλλα μυστικά που κάνετε, χωρίς να το μαθαίνει η μαμά και ο μπαμπάς! Χα!

-Δε θα σου πω ότι αυτό δε μας πονά, αλλά έτσι καταλάβαμε και πόσο ΕΜΕΙΣ τους αγαπάμε, γιατί μας λείπουν πραγματικά και τους στέλνουμε καθημερινά καρδούλες και φιλιά από μακριά, μέχρι να τους αγκαλιάσουμε, όπως παλιά!

-ΕΓΩ, έχω τη δύναμη να σας κρατώ κλειστούς μέσα στο σπίτι και δεν μπορείτε να δείτε τους φίλους σας και να παίζετε από κοντά! Χα! Χα!

-Κοίτα! ΕΜΕΙΣ φυτέψαμε λουλούδια στα γλαστράκια της αυλής κι οι μέλισσες αυτή την εποχή πιάνουν φιλιές με όλα τα λουλουδοειδή!

-ΕΓΩ σας έκλεισα και των ενοριών σας τις εκκλησίες! Χα! Χα! Χα!

-Και ΕΜΕΙΣ κάναμε από τα μεγάφωνα τις θείες λειτουργίες. Και κάποια μεσάνυχτα, ανάψαμε λαμπάδες και κάναμε Ανάσταση και βγήκε έξω όλη η γειτονιά κι είχε τόση Αγάπη εκείνη η νυχτιά...! Τόσοοοοση Αγάπη, που θα κρατήσει και μετά, που εσύ δε θα υπάρξεις, για να μας φοβερίζεις πια!

-Μα, ποια είσαι τέλος πάντων, με ρώτησε και έτσι που κορδώθηκε, ίδιος ο Κύκλωπας Πολύφημος, μπας και με φοβερίσει, μου ήρθε, να εδώ στην άκρη της γλώσσας το είχα, να του απαντήσω «Η καμία», μα άλλαξα, αμέσως, γνώμη και φώναξα χαμογελώντας πεισματικά:

-Η Ελπίδα! ΕΙΜΑΙ Η ΕΛΠΙΔΑ! Και χαμογέλασα ξανά, ακόμα πιο πλατιά, καθώς σκέφτηκα πως κάποτε, θα έχω να διηγούμαι στα παιδιά μου, σπουδαίες, αληθινές, ΑΛΛΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ...